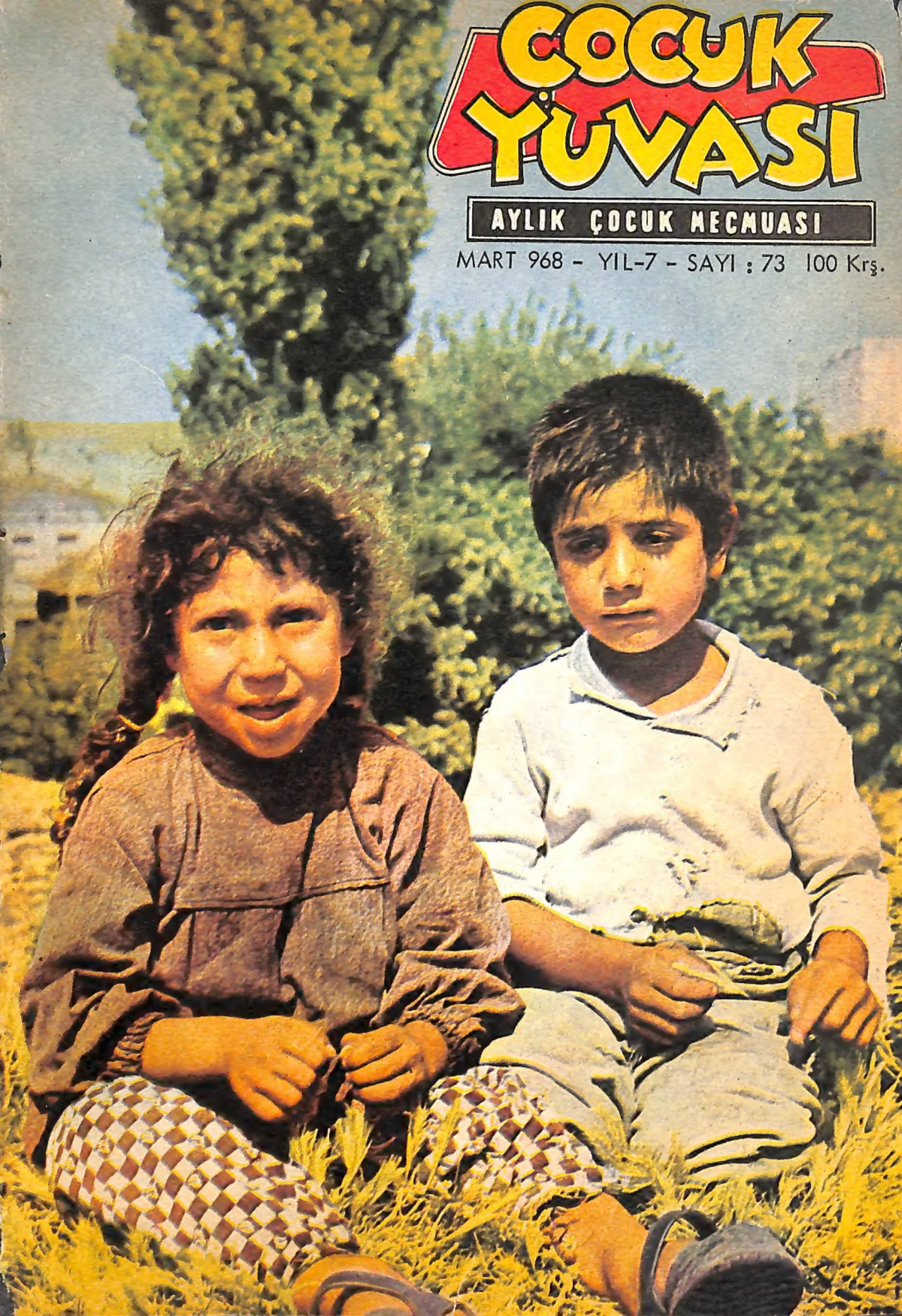

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

MART 968 - YIL-7 - SAYI : 73 100 Krş.

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Türk Ticaret Bankası
Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi: NAFİZ ERGENELİ

Hazırlıyan ve Yazı işlerini
fiilen idare eden:
NURAN D. ŞENER

TELEFON: 44 06 26

Resim işleri:
ALİ AKTAŞ

Basıldığı yer:
DURAN OFSET Matbaası

İDARE: Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray - İstanbul

ABONE: Yıllık abone bedeli 10 Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

Fotoğraf: H. ŞARMAN

ÇOCUK YUVASI
TÜRK TİCARET BANKASI'nın
BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

Çocuklar İçin

Ali Ağanın HİKÂYESİ

Köy çocuklarının hepsi onun etrafına toplanmışlar:

-Bir hikaye, kuzum Ali ağabey! bize bir hikâye anlat!. diye yalvarıyorlardı.

Ali ağa hikâyelerine büyük küçük herkes bayılırdı. Ali ağanın bu gün gerçekten pek neşesi sütündeydi. Onun için hiç nazlanmadı, çocuklara:

-Durun çocuklar, size başımdan geçen sahici bir olayı anlatayım!.. diye söze başladı.

Yıllarca önceydi. Yurdumuzu yer yer düşman basmış idi. Hepimiz yas içindeydik. O zamanlar ben on dört yaşlarında kadardım. Babam ile ağabeylerim gizlice kaçmışlar, Orta Anadoluda toplanmakta olan ulusal kuvvetlere karışmışlardı. Ben, yaşımın küçüklüğünden onlarla gidememiş, annemle beraber Aydın köylerinden birindeki bağımızda kalmıştım. Çocukluk olacak, bu benim gücüme gitmişti. Ne demek, babamla ağabeylerim düşmanı kovalamaya gitsinler de, ben niçin evde kalayım. Fakat o kadar yalvarıp yakarmama rağmen annem bir türlü benim de gitmeme razı olmuyor: "Onlar anneni sana emanet ettiler, sen de bırakıp gidersen benim halim nice olur?"diye beni önlüyordu.

Gerçekten de köyümüzü ve civar köyleri Yunan askerleri arada sırada gizlice basıyor, evleri yakıyor, ocakları söndürüyor, yiyecek içecek ne varsa toplıyor gidiyorlardı. Onun için annemi bir başına bırakmağı ben de istemiyordum ama, yurdumuz kan ağlarken evde kalmağı da bir türlü kendime yediremiyordum. Bir gün yine böyle dert yana yana tarlada anneme yardım ediyordum. Annem bana:"Ali, oğlum! biliyorum sen yurduna yararlık etmek istiyorsun, ama bu muhakkak savaşa gitmekle olmaz. Sen burada, tarlanda çalışırken de yurduna yarar işler görebilirsin; elverir ki bunu candan iste!"diyordu.

O gün akşama kadar çalışıp yorgun argın yataklarımıza düştüğümüz zaman, yarının bize neler getireceğini hiç düşünebilir miydik? Halbuki bakın ne oldu: Sabahın alaca karanlığında, uykularımızdan bir çok nal şakırtıları, bağırıp çağırışmalar, yabancı bir dille konuşmalarla uyandık. Korkudan titreyerek yataklarımızdan fırladık. Aşağı mutfağa koştuk... Perdeyi aralayıp bakınca kederimizden olduğumuz yerde donakaldık.. Bir alay Yunan askeri bağımıza girmişler, anbarımızdaki erzakı çuvallariyle sırtlayıp hayvanlara yükliyorlar, bir yandan da bağda bahçede yemiş olsun, tavuk yumurta olsun ne bulursalar hepsini yağma ediyorlardı.

Annem, buz gibi olmuş elleri ile ellerimi tutarak:"Ah aliciğim, bizim kendi askerciklerimizin yiyecek içeceğe ihtiyacı varken, bütün bu erzakın düşman askeri eline geçmesine öyle yanıyorum ki!"dedi. Bu sözler benim içime işlemişti. Zavallı annem, anbarımız boşalırken bile aç kalacağımızı düşünmüyor... Bu yiyeceğin anadoluda çalışan yiğit askerlerimize nasip olamaması na acınıyordu. Böylece ana oğul nafakamızın elimizden alındığını, hayvanlarımızın yakalanıp boğazlandığını seyrederken, kendi kendime:"Ah ne yapsam da şunlara hadlerini bildirsem!"diye düşünüyordum.

Derken bir aralık aklıma şeytanca bir fikir geldi. Fakat bu çok tehlikeli bir işti. Ama içim-

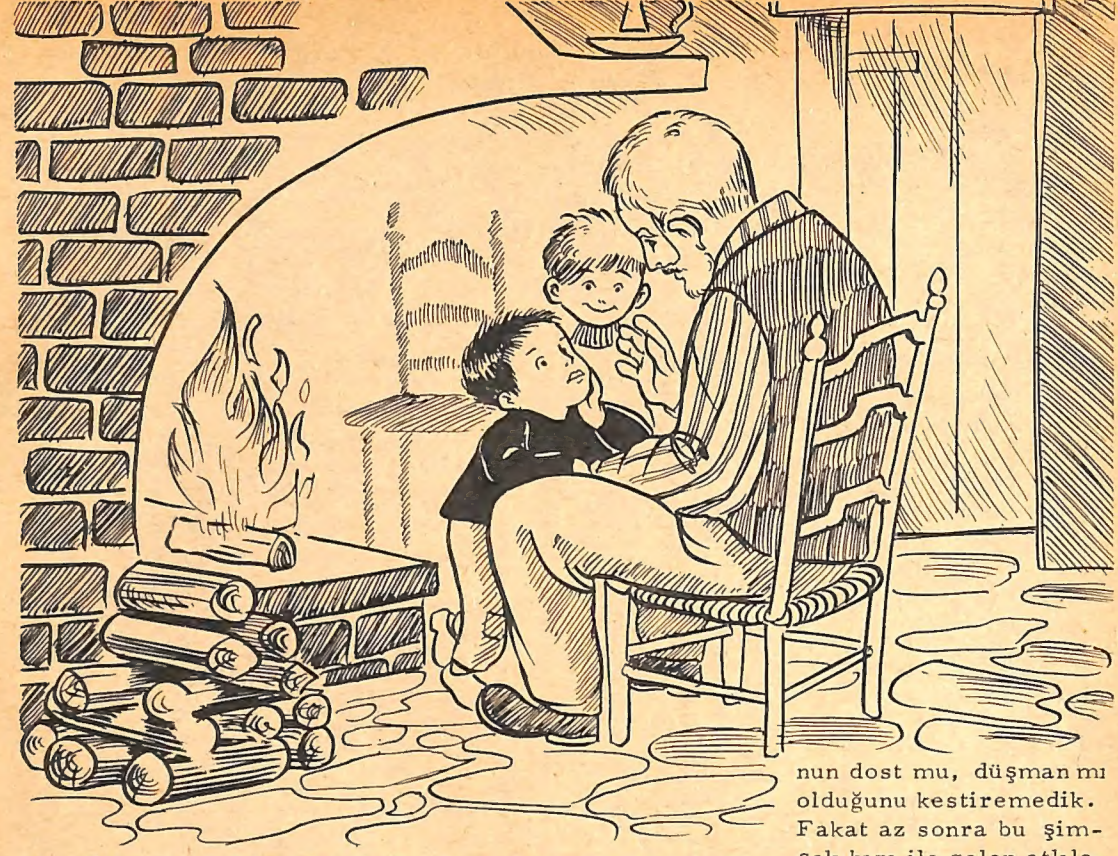

den:"Ne olursa olsun!. ben bunu yapacağım!.." diye karar verdim. Usulca mutfaktan çıktım, arka kapıdan bahçeye yürüdüm. Evimizin arka tarafa bakan bahçesinde arı kovanları vardı. Bunlardan anbara en yakın bulunan kovanı kucağıma kaptım. Bir yandan da yüreğim gümbürdüyordu.. Zira askerlerden birinin gözüne ilişsem, oracıkta süngüleneceğim muhakkaktı. Fakat öfke gözümü bürümüş, hiçbir korku, hiçbir tehlike beni yıldırmıyordu. Ne ise, evin köşesini dönüp te düşman askerile aramda elli adım kadar kalınca, kovanı var gücümle üzerlerine fırlattım ve geri dönerek oktan çıkmış bir yay gibi koşup eve girdim.

Eh çocuklar bundan sonra olup biteni size anlatamam. O azgın arılar, askerlerle atlara öyle bir saldırış saldırdılar ki sormayın. Zavallı atlar can acısıyle saha kalkıp o tarafa bu tarafa saldırırken, neye uğradığını anlayamıyan askerler deli çılgın gibi biribirlerini çiğniyerek koşuşuyor, bağırışıp çağırışıyorlardı. Bu böyle ne kadar sürdü ve sonu neye varacaktı bilmem. Fakat, bu aralık gerçekten akıllara durgunluk verecek birşey oldu. Öyle birşey ki annemle biz, bir zaman gözlerimize inanamadık. Düşman askerlerile atları böyle çırpınadursunlar, karşımızdaki yamaçtan aşağı doğru bir atlı kafilesinin dört nala geldiği görüldü. Önce bunun dost mu, düşman mı olduğunu kestiremedik. Fakat az sonra bu şimşek hızı ile gelen atlıların, bizim öz kahramanlarımız Aydın efeleri olduğunu anladık.

Artık bundan sonrasını siz gözönüne getirin. Kahraman efeler çok geçmeden atlarını bahçeye sürmüşler, arıların iğnelerinden yarı baygın hale gelen düşman askerini, atlarıyla beraber önlerine katıp götürmüşlerdi. O gün köyümüzde yapılan şenliği görmeyildiniz. Köyde kalan tek tük erkekler arkamı okşuyor, kadınlar yaşlı gözlerle bana sarılarak:" Aferin Ali, büyük yararlık yaptın sen, aferin cesur Ali" diyorlardı. İnanır mısınız çocuklar, o gün duyduğum sevinci, kıvancı ömrüm oldukça unutmıyacağım...

Yaramaz Mırnav

İLE

CİKCİK

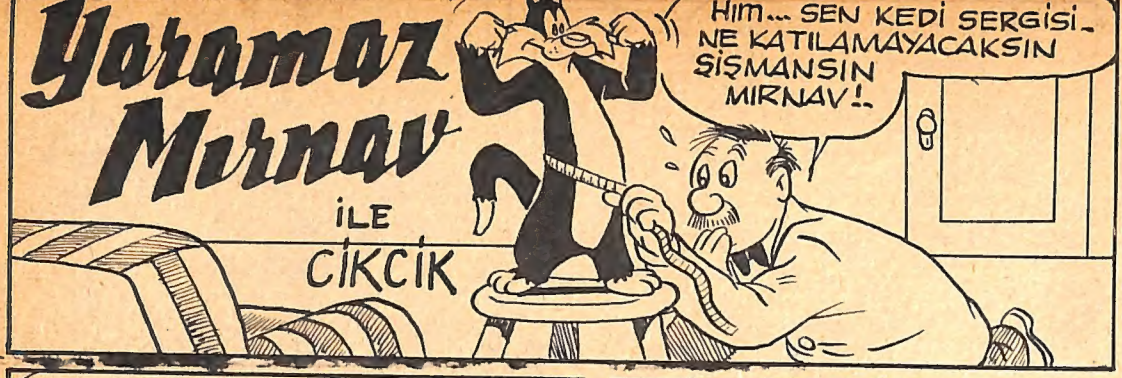

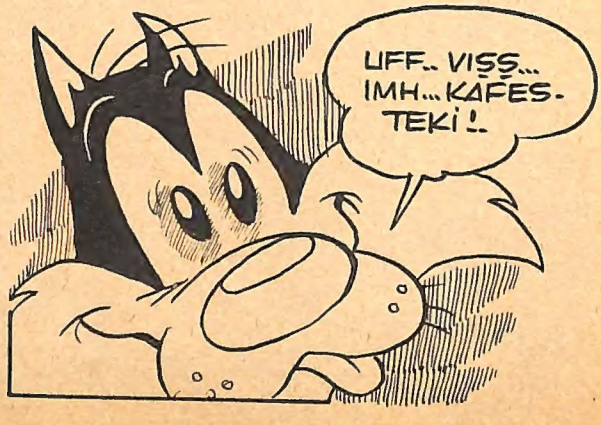

KAPININ ALTINDA BALONA BENZER BİR ŞEY VAR..
PUFF
PUFF..

ŞİMDİ İPİNİN UCUNDA BİR KANCA OLARAK HAVALANMAYA BAŞLA-DI..

OH-OH!.. KANCA KAPININ ANAHTA-RINA TAKILDI.

YA!.. BENDE-KİNE AKIL DERLER!..

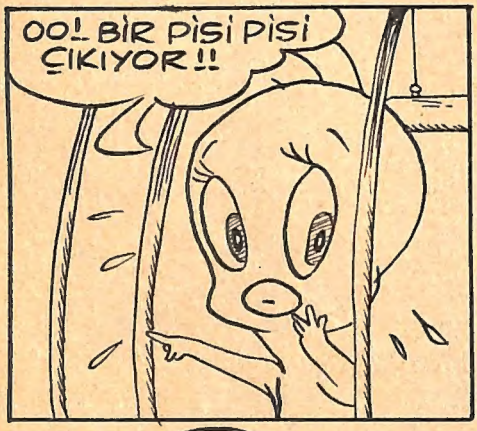
OO!.. BİR PİSİ PİSİ ÇIKIYOR!!

YAŞASIN!.. PEHRİZ BOZU-LACAK!!..
NE İSTİYORSUN PİSİ ?!..

OFF.. O KADAR ACIM Kİ..GÖZLE-RİM KARARI YOR!
YAA! SANA BİR-AZ YİYECEK GETİREYİM!..

O KADAR HIZLI YEME HIÇKIRI-ĞA TUTULACAKSIN!!..
HART...OH! HATIR!..

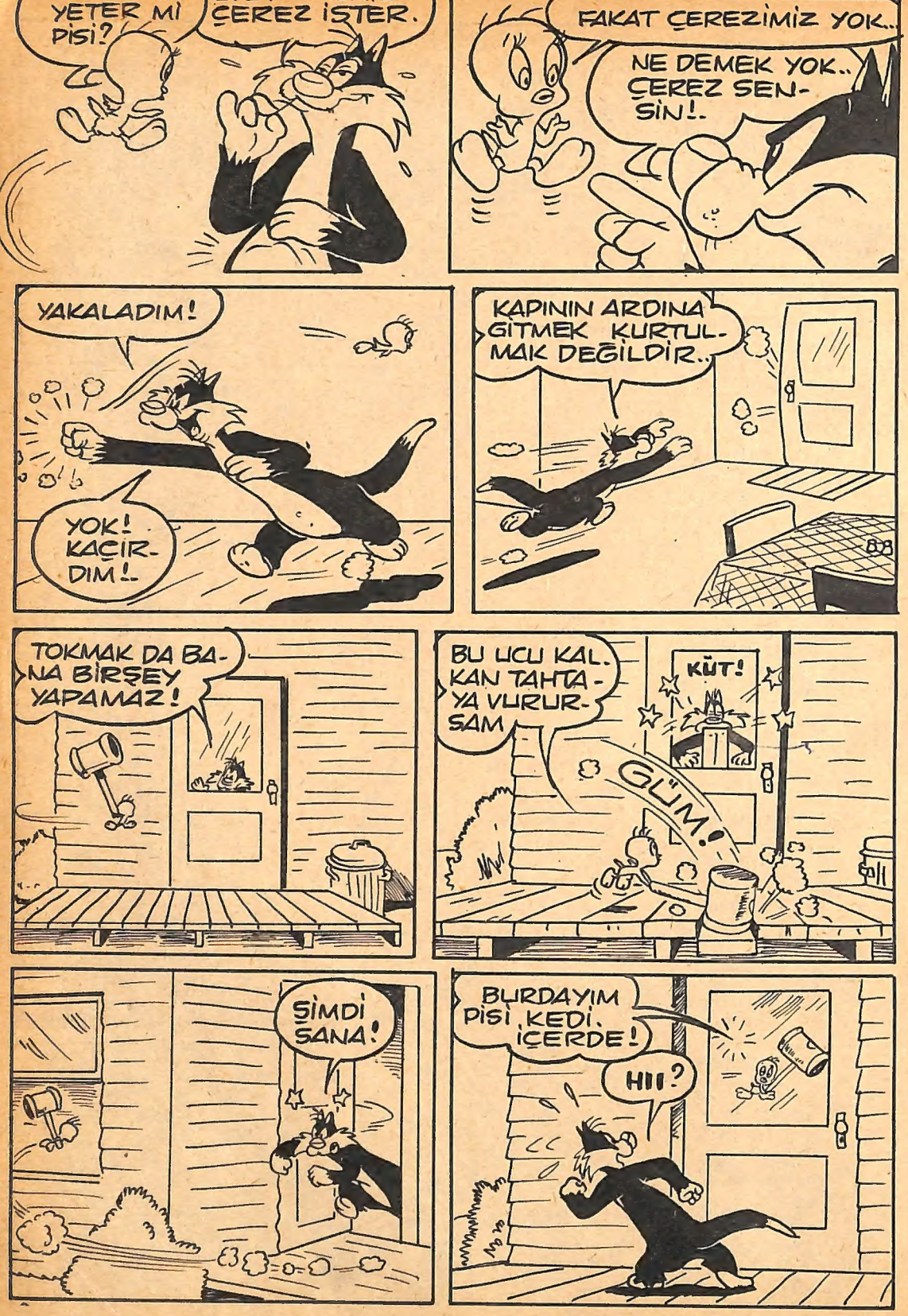
YETER Mİ PİSİ?
ÇEREZ İSTER.
FAKAT ÇEREZİMİZ YOK..
NE DEMEK YOK.. ÇEREZ SENSİN!..
YAKALADIM!
YOK! KAÇIRDIM!..
KAPININ ARDINA GİTMEK KURTULMAK DEĞİLDİR..
TOKMAK DA BANA BİRŞEY YAPAMAZ!
BU UCU KALKAN TAHTAYA VURURSAM
KÜT!
GÜM!
ŞİMDİ SANA!
BURDAYIM PİSİ KEDİ İÇERDE!
HII?

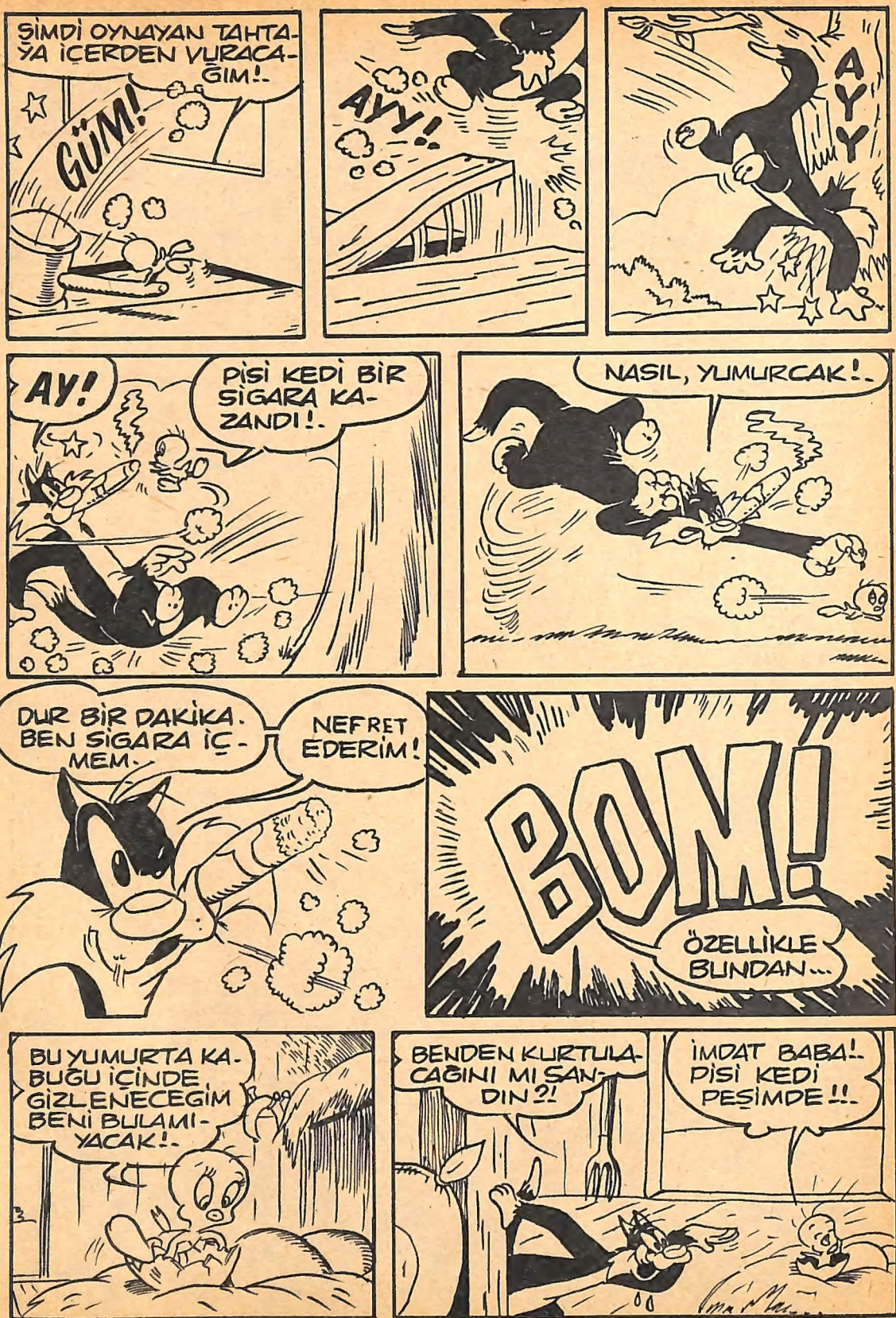
ŞİMDİ OYNAYAN TAHTAYA İÇERDEN VURACAĞIM!.
GÜM!
AYY!
AYY
AY!
PİSİ KEDİ BİR SİGARA KAZANDI!.
NASIL, YUMURCAK!.
DUR BİR DAKİKA. BEN SİGARA İÇMEM.
NEFRET EDERİM!
BOM!
ÖZELLİKLE BUNDAN...
BU YUMURTA KABUĞU İÇİNDE GİZLENECEĞİM BENİ BULAMIYACAK!.
BENDEN KURTULACAĞINI MI SANDIN?!
İMDAT BABA!. PİSİ KEDİ PEŞİMDE!!.

BİR ŞEY Mİ ARIYORSUN AHBAP!?
HIH!
OH! ŞİMDİ HAPI YUTTUN İŞTE!.
NE ZAMANDIR KEDİLER PİLİÇLERDEN KORKMAYA BAŞLADI?!
OH!.OH!.
ŞİMDİDEN BERİ!
YAĞLI BOYA YEŞİL
EVET!.
KÜT!
PAT!
GÜM
CİK! VE GARİP BİR KEDİ!.
MIYAV!
KEDİ SERGİSİNE YAZILIYORUM.. ELİMDE AZ BULUNUR BİR NUMUNE VAR. YEŞİL BİR KEDİ. KOCAMAN DA!..
BAM!
GÜM!
PAAT!
KÜT!
PİSİ KEDİ YAPTIĞININ CEZASINI ÇEKSİN!.

SON

Sizin KÖŞENİZ

Çiftlik Sahibi ve Uşağı

Evvel zaman içinde zengin bir çiftlik sahibi vardı.

Bu zengin çiftlik sahibi, birgün pazara götürdüğü koyun sürüsünü satarak kesesini para ile doldurmuş, çiftliğine dönüyordu. Bundan başka o gün tavuk ve hindilerini, buğdayını çok pahalıya satmıştı. Hem yürüyor, hem de sermayesini hesap ediyordu.

Sürülerini çoğaltmak çiftliği genişletmek, masrafını yoluna koymak lâzım geldiği de aklından çıkarmıyordu. "Bir apartman bir han yaptırmalıyım." diyordu.

Temiz kalpli ve sadık uşağı onu arkadan sessizce takip ediyor, zavallı köyünü, anne ve babasını düşünüyordu.

Bir ormanın dönemecinde korkunç bir manzara ile karşılaştılar. Büyük ve aç bir ayı önde yürümekte olan zengin çiftlik sahibinin üzerine atılmış, çelik pençeleriyle onu yere yuvarlamış, parçalamaya çalışıyordu. Arkadan bu manzarayı gören uşak, elinde bulunan baltayı bütün kuvvetiyle ayının kafasına indirdi. Bu müthiş vuruşla efendisini kurtararak, ayıyı yere serdi. Belki dirilir düşüncesiyle hayvanın karnını deşti, vücudunu muhtelif yerlerinden parçaladı Ayı kanlar içinde yatıyordu. Ölmüştü.

Sadık uşak hayatını tehlikeye atarak efendisini, kurtarmıştı. Mesuttu.

Efendisine olan bağlılığını böylece bir kere daha göstermişti. Korku ve dehşet içinde kendisini kaybeden çiftlik sahibi biraz toparlanınca, sevinç ve minnettarlıkla uşağı kucaklıyacak, alnından öpecek, kolları arasına alacak, kalbinin üstünde sıkacak, belki de aylığını arttıracak diye düşünürsünüz değil mi?.. Siz olsaydınız böyle yapardınız. İnsanlık bunu icabettirir. Fakat çiftlik sahibi hiç te böyle düşünmedi. ve böyle yapmadı. Yerinden doğruldu, hiddetle uşağı şu kelimelerle azarladı:

- Aptal, sersem, salak herif. Bu güzel deriyi parçalamak, delmekle ne kazandın? eline ne geçti? O ne güzel kürktü, onu 200 liraya satabilecektim. Şimdi ne yapacağız? Bu mânasız ve akılsız hareketinle, beni büyük bir zarara soktuğunun sen de farkındasın ya?.. dedi ve yoluna devam etti.

İşte çocuklar, görüyorsunuz ya, nankör ve hasis, değer bilmez insanlar için yaptığınız ve yapacağınız, bütün iyilikler kaybolmaya mahkûmdurlar. Nankör ve hasis olmayın. Değer bilin.

ÇOCUK YUVASI ANSİKLOPEDİSİ

Diyana Maymunu

Bütün maymun kabilesi içinde, bu küçük ve hoş hayvan kadar şen ve kurnaz bir yaratık yoktur.

Portakal rengine kaçan mavi elbisesi, beyaz yeleği ve alnından geçen beyaz çizgiyle bu hayvanın pek şık bir hali vardır. Hele çenesinin ucundaki ağarmış, kısa ve sivri sakalı, kendisine başka bir incelik verir. Sakalı ağarmış diye sakın maymunu ihtiyarladı sanmayın. Bütün Diyana türü maymunların, yeni doğanlarının bile böyle ak sakalı vardır. Bu maymunlar, sakallarıyle pek övünürler ve su içtikleri zaman da, kirletmemek için bunu elleriyle yana çekerler.

Son derece de neşeli olan ve ele avuca sığmıyan bu sevimli hayvanlar, evde de beslenebilir. Fakat bunların pek ziyancı oldukları unutulmamalıdır.

Yüzük, yüksük, kaşık gibi parlıyan birşey gördüler mi, hemen el atıp bunları bir deliğe saklarlar.. Sonra da, aradan bir dakika bile geçmeden o eşyayı tamamen unuturlar. Ellerine geçirdikleri kâğıtları yırtarlar, şuşeleri boşaltırlar yastıkları delerler, içindeki kuş tüylerini savururlar. Bunlardan biri arkadaşlarıyle birlikte bir kafese kapandı mı, onların yemişlerini çalar, kuyruklarını çeker, onlara bir sürü oyun oynar. İstediğini yapamadı-

ğı zaman da, surat asar ve tıpkı yüz bulmuş bir çocuk gibi davranır.

Bir gün bu küçük maymunlardan birini bir vapura aldılar. İstediği gibi her tarafa koşsun diye serbest bırakmışlardı. Fakat Jak adındaki bu maymunla, gemiciler arasında her zaman meseleler çıkıyordu.

Küçük Jak onların bıçaklarını, mendillerini veya başlıklarını alıyor ve bir fırlayışta korkuluğun üzerine atlıyarak, kendisini yakalatmıya zaman bırakmadan, elindeki şeyi denize atıyordu.

Vapurda bir maymun daha vardı. Jak bunu son derece kıskanıyordu. Zavallı hayvanı günün birinde boynundan yakaladı; boya kutusunun içinde duran bir fırça ile, çırpınmasına bakmıyarak, bütün bedenini beyaza boyadı.

Diyana maymunları "yapmacık yapan" maymunlar gurubuna girerler. Kendilerine bu adın niçin verilmiş olduğunu anlatmıya bilmem gerek var mı?

Bu hayvanlar Afrika ormanlarında yaşarlar. Oturdukları yer ağaç dallarıdır. Dallara takılarak delicesine oynarlar, bir ağacın tepesinden öbür ağacın tepesine, insanı şaşırtacak bir şekilde, atlarlar. Bu hayvanlar toplum halinde yaşamağı pek severler. Küme küme toplanırlar. Her kümenin başında bir şef vardır. Bu şef çok defa maymunların en yaşlılarındandır.

Bu hayvanlar daima ağaç tepelerinde dolaştıklarından bunları ormanda görmek oldukça güçtür. Fakat dallar arasında sesleri her zaman duyulur. İnsan bazan başını kaldırdığı zaman, yapraklar arasından yüzünü buruşturarak bir sürü maymunun merakla kendisine baktığını görür.

Bütün bu küçük Afrikalı maymunların yanaklarında bir çeşit kese vardır. Bu hayvanlar, hemen yiyemedikleri şeyleri buraya doldururlar. Kimi defa o kadar doldururlar ki, insan bunları sahici bir şiş sanır.

SERVET ANA OKULU

Okul öncesi çocuklarını bir okul düzeni içinde yetiştiren ana okullarının çocuk toplumunda yeri çok büyüktür. Verimli ana okullarının çoğalması çocuklara faydalı olduğu kadar aileler için de çok gereklidir. Fakat buna mukabil yurdumuzdaki ana okullarının adedi hiç yeterli değildir.

Bu yıl İstanbulda hizmete giren SERVET ANA OKULU, bu büyük boşluğu doldurmaya çalışan müesseselerden biri olmuştur.

İstanbul, Aksaray Cerrahpaşa camii yanındaki Servet Ana Okulunda, okulun sahibesi Servet Hanım çocukların her işi ile kendisi ilgilenir.

Bir Kreş mütehassısı olan sahibesi Servet hanım, okulun mini, mini öğrencileriyle kendisi meşgûl olmaktadır.

Servet Hanım, oyunla eğitimi bir arada çocuklara sunabilmektedir.

Servet hanıma yardımeden öğretmen yardımcılarda titizlikle seçilmişlerdir.

Çocuklar evlerinden özel okul arabaları ile öğretmenleri tarafından toplanırlar ve akşam evlerine teslim edilirler. Çocukların ruh eğitimine bilhassa önem verilmektedir.

Diğer ana okullarından çok ucuz olan Servet Anaokulunda çocukların birçok ihtiyaçlarıda okul tarafından temin edilmektedir.

Haftada iki gün miniminiler bale dersi almaktadırlar. Her pazar velileri ile beraber çocuk sinemasına götürürürler. Sıhhat durumları hergün kontrol edilen çocuklar, zekâlarının gelişmesini temin edecek oyuncaklarla meşgûl edilirler.

Okul binası geniş ve sıhhidir. Okulun bahçesinde de üç ve yedi yaş arası çocuklara mahsus minyatür bir luna park hazırlanmaktadır.

Hafta tatillerinde ve diğer tatil günlerinde veliler herhangi bir toplantıya gitmeyi veya önemli bir işlerini yapmayı arzu ettikleri zaman çocuklarını okulda bırakabilirler.

Çocuk dünyasını çok seven ve bu konuda gerçekbir idealist olan Servet hanım, bu örnek ana okulunu her gün biraz daha geliştirmek çabası içindedir. Bu çabanın değeri şüphesiz ki çok büyüktür. Çocuklarımızın ise böyle çabalara çok ihtiyaçları vardır.

TILSIMLI KALE

Çingene Koko, yürüye, yürüye doğu ovaları üstünde kurulmuş olan bir şehire girdi. sokaklar o kadar tenha idi ki, insan bu şehirde canlı bir yaratık yok sanırdı. Bütün kapılar açıktı, ötede beride fıçılar bomboş duruyordu.

Çingene Koko, önüne gelen hanlardan birine girdi. Avluda sıska iki at yerde yatıyorlar, sanki can çekişiyorlardı. Daha içeride bir sedir üstünde dört erkek, bir merdiven başında beş kadın, iki çocuk oturuyordu. Çocuklar ağlaşıyor, kadınlar hıçkırıyorlardı.

Nihayet Koko erkeklerden birinin omuzunu dürttü :

- Heeeyyy arkadaş bu şehirde ne oluyor? Afyon mu yuttunuz? dedi.

Çingene Koko'nun sesine herkes başını kaldırdı. İçlerinden biri :

- Bir yabancı, bir yabancı, diye bağırdı. Hepsi birden Kokonun üzerine saldırdılar, sırtındaki torbayı kaptılar. İçindeki ekmekleri, sucukları kapıştılar, iki dakikada her şeyi yiyip bitirdiler.

Koko bütün bunları şaşkın, şaşkın seyretti. Sonunda içlerinden beyaz saçlı, iyi yüzlü bir adam Kokoya dedi ki :

- Küçük yabancı, şimdi sana bu şehrin acıklı halini anlatabilirim. Bu şehir açlıktan her gün bir parça daha yokoluyor. Çünkü tarlalarımızı su bastı, anbarlarımızdaki buğdayı sel götürdü, yiyeceğimiz kalmadı. Şehirler bizden çok uzak ve bizim tek bir mangırımız yok. Bu yüzden bize bir buğday tenesi bile vermiyorlar... üç ay oldu. Bu yüzden şimdi bayımız, her gün içimizden 20 insan kesiyor ve biz insan eti yiyerek yaşıyoruz.

-Peki niçin başka bir yere göçetmiyorsunuz?

-Ah, göçetmek kolay, fakat işte şu pencereden dışarıda, orada gördüğün kale bizi bırakmıyor. O kale Altın Kalesidir. İçinde tek bir insan yok. İçine tek bir insan giremiyor. Bayın babası ölürken bu kalenin tılsımını bırakmıştı. Fakat Bay onu kaybetti. O kaleyi açabilsek açlıktan, sefillikten kurtulacağız.

Çingene Koko, aslından çingene değildi. Büyük bir Bayın oğluydu. Düşmanları ülkesine saldırdığı zaman, sağ olarak yalnız o kalmıştı. Düşman komutanı onun yiğitliğine acıdı, kockoca

delikanlıyı öldürmeğe kıyamadı. Fakat onu cılız, sıska, bir çocuk haline soktu. Asıl adı Bahadır Doğandı. Yollara düşüp kasaba kasaba dolaştıkça halk, onu çingene sandı, bir yerde onu çingene Koko diye çağırdılar. O da bu adı benimsedi. Kokonun bütün amacı, bu sıska, cılız, çocuk vücudunu bırakıp eski yiğit halini almaktı. Bunun için de ona:

-Ne zaman bir başka tılsımı bozarsan, senin tılsımın da bozulacaktır!.dediler.

Çingene Koko bu aç şehire girip herşeyi öğrendikten sonra, bir gece vakti yayını alıp ova üzerindeki Altın Kaleye gitti. Her yer sımsıkı kapalı idi. Kalenin etrafı hendeklerle kaplıydı. Çingene Koko bu hendeğin kenarına oturdu. Ellerini çenesine koyarak düşünmeğe başladı. Aylı bir gece idi. Suda kurbağalar bağrışıp duruyordu. Bir aralık, ayağının dibinde, çalılıklarda gözüne bir şişe ilişti. Şişeyi alıp açtı. İçi boştu. Uzun, bükük bir kâğıttan başka birşey yoktu. Çingene Koko kâğıdı açtı ve şu satırları okudu:

"-Altın Kalesini açmak isterseniz, ok atmakta usta birisi kalenin kapısı önünde dursun, sol taraftaki kulenin üstünde bir küçük kule daha vardır. O küçük kulenin delikli penceresi altındaki ufacı yuvarlak tahtaya nişan alsın. Ok o tahtaya saplandığı zaman kapı açılacaktır."

Çingene Koko sevincinden az kalsın düşüp ölecekti... Kâğıdı koynuna tıktı, hemen şehire koştu. Handaki beyaz sakallıya:

-Beni Baya götür. Yarın ben Altın Kaleyi açacağım! dedi.

Beyaz sakallı ilkönce inanamadı. Fakat çingenenin ona bütün hayatını, o geceki olayı anlatması üzerine ikisi birlikte Baya koştular. Şehrin Bayı o kadar yaslı idi ki, bu umut verici habere kandı. Derhal şehre çığırtkanlar çıkardı:

-Herkes yarın sabah Altık Kalesi önünde hazır bulunsun!..

Ertesi sabah bütün şehir halkı büyük bir umut içinde Altın Kalesi önünde toplandı. Bütün gözler çingene Kokoyu arıyordu. Bay bile büyük bir sabırsızlık içinde onu bekliyordu.

Sonunda çingene Koko ak saçlı hancı ile beraber göründü. Boyu küçücüktü. Sırtında uzun bir mintan, bacaklarında dar bir pantolon vardı. Halk onu görür görmez umutsuzluğa düştü.. Altın Kalesini açacak, şehirliyi açlıktan, fakirlik ve zavallılıktan kurtaracak bu çocuk muydu? Çingene Koko yüksekçe bir yere çıktı. Okluğundan bir ok çıkarıp yayına koydu ve sonra halka dönerek dedi ki:

-Ben şimdi sizin gözünüze çocuk görünüyorum. Aslında göreceksiniz ki ben bir delikanlıyım. Yurdumu düşman aldığı zaman bütün ailemi öldürdü. Beni de bu hale soktular. Eğer bir tılsım bozacak olursam, yine eski biçimime gireceğim. İşte bu gün bir tılsım bozacağım. Kalenin tılsımını. Kapılar açılacak ve siz bol yiyeceğe, altına kavuşacaksınız.

Halk o kadar umutsuzdu ki, içlerinden bir kaçı hiddetle yumruklarını salladılar:

-Bizi aldatıyor, bizimle alay ediyor. Bu yumurcağı taşlayalım! Fakat Bay halkın kabarmasına engel oldu:

-Durunuz, deneyelim... Eğer bu çocuk dediğini yapamazsa, o zaman düşünürüz.

Halk umutla, heyecanla Kokoya baktılar. O, okunu yayına koydu, yürüdü. Sol taraftaki kulenin karşısında durdu, yayını gerdi gerdi ve sonra birdenbire bıraktı.

Ok büyük bir hızla vızlayarak gitti, gitti.. gitti ve sol taraftaki kulenin üstünde, küçük bir kule altında duran yuvarlak tahtaya saplandı.

Ok saplanır saplanmaz birdenbire bir zincir gürültüsü duyuldu. Büyük kapı ağır ağır indi, indi ve hendeğin üzerinde bir köprü gibi durdu.

Fakat bütün bunlar olurken de, Kokonun vücudu büyümeye, irileşmeğe, omuzları genişlemeğe başladı ve bir anda güzel, yiğit bir delikanlı oldu.

Halk, hangi tarafa bakacağını şaşırmıştı. Kapısı açılan kaleye mi, yoksa bir anda koskoca yakışıklı bir erkek olan Kokoya mı?

Fakat açlık öteki merakı yendi. Herkes, çoluk çocuk, kadın erkek bağırıp haykırarak kaleye doğru koşma-

ğa başladı.

Halk içeriye girince, kale koridorlarında, üzerleri bin türlü yiyecekle dolu masalar buldu. O gün akşama kadar herkes tıka basa yemek yedi, içti, ceplerini altınlarla doldurdu. Torba torba yiyeceği evine taşıdı. Fakat ne altın, ne de yiyecek bir türlü bitmek bilmiyordu.

Bu sırada vücudunun büyümesile üzerindeki elbiseler patlayıp yırtılan Bahadır Doğan -artık çingene Koko demiyelim- hancıya şunları söyliyordu:

-İstediğim oldu. Eski halimi buldum. Bir şehir halkını açlıktan kurtardım... Ben gidiyorum. Cebime aldığım bir avuç altın bana yeter de artar bile!.

Bu sırada yanlarından uzun saçlı, güzel yüzlü bir kız geçti. Bahadır Doğana bakarak güldü. Bahadır Doğan da ona güldü. Kız birkaç adım gittikten sonra döndü:

-Siz bizi açlıktan, fakirlikten kurtaran kahramansınız değil mi? Geliniz, babam sizi görmek istiyor.

-Sizin babanız kim?

-Bu şehrin Bayı.. ne de çabuk unuttunuz.

Bahadır Doğan artık gitmeği unutmuştu. Hemen kızın arkasından koştu. Bay onu, yerinden kalkarak karşıladı. Kucakladı, öptü. Kızını göstererek dedi ki:

-İşte kahraman adam.. Kızımı sana veriyorum... Ben de Baylıktan çekiliyorum. Artık bu memleketin başı sen olacaksın. Çünkü bu senin hakkındır.

O günden sanra günlerce eğlenceler, düğünler yapıldı. Eski çingene Koko, yeni Bahadır Doğan karısı ile beraber yıllarca mutlu olarak yaşadı.

KRALİÇE'nin GERDANLIĞI

Ütopya şenri çok güzel bir şehirdi. Dağları, gölleri, ormanlıkları, denizi: yani insanın beğeneceği çeşitli güzellikleri vardı. Bu güzelliklerin hükümdarı zengin, genç ve güzel bir kraliçeydi.

Ütopya halkı hep hayatlarından memnun idiler. Yalnız, şehre yakın bir dağın eteğinde oturan bir şair bahtiyar değildi. çünkü çok fakirdi, yazdığı şiirleri satıp haftada ancak üç kere et ve sebze yiyebiliyordu, diğer günler dağın eteğindeki otları toplayıp köklerini pişiriyordu.

Ütopya halkı ona "cırcırböceği" adını koymuştu.., çünkü yağmursuz günlerde şehire inip yüksek sesle şiirlerini okur ve satardı.

Ütopya şehrinde hemen her gün bayram vardı. Şölenler, tiyatrolar, devamlı balolar birbirini kovalardı. Sarayın bayanları en güzel elbiselerini giyerler, bir çok mücevherler taşırlardı Tabii aralarında en iyi giyinen, ve en değerli mücevherleri takan kraliçeydi.

Kraliçenin bir pırlanta gerdanlığı vardı. Bu gerdanlık tam beline kadar geliyordu. Pırlantaların büyüklüğü güvercin yumurtaları kadardı. Bu gerdanlık çok ağır olduğu halde, onun güzel pırıltısı için kraliçe her zahmete katlanıyordu.

Günün birinde kraliçe, baloda dansederken, bu değerli gerdanlığını kayıp etti.

Ertesi sabah kraliçe başvekilini çağırdı ve:

- Eğer sen benim gerdanlığımı bir ay içinde bulamazsan, kanunumuza göre, sürgün edileceksin; dedi.

Birçok araştırmalardan sonra tam bir ay geçti. Başvekil, gerdanlığı bulamayınca sürgün edildi.

Bundan sonra kraliçe, bu ödevi diğer vekillere yükledi. Bunların hepside gerdanlığı bulamadılar ve sürgün edildiler.

Şair de, dağın eteğindeki kulübede oturduğu halde

şehirde olup bitenleri işitiyordu.

Gerdanlığı bulana büyük bir ödev verileceği tellâllarla yayılmıştı. Gerdanlığı bulmak için saraya gelen kimse, bir ay saraydan çıkamıyacaktı. Bir ay içinde gerdanlığı bulamadığı takdirde, uzaklara sürülüyordu.

Cırcırböceği şair, bu iş üzerinde kendi kendine düşünmeğe başladı:

" Ben, burada dağın eteğinde açlıktan sürünüyorum hiç olmazsa sarayda bir ay yatıp kalkarım dedi.. "

Bütün eski kitaplarını, yazdığı şiir ve şarkılarını topladı ve şehre indi.

Şehre girer, girmez acele elbiselerini değiştirdi ipekten siyah uzun bir cüppe giydi. Sonra sarayın yolunu tuttu.

Sarayın kapısında iri yarı iki asker bekliyordu. Gelen adamın kıyafetini görünce onu içeriye sokmadılar. Sarayın içinden bir yaver geldi, şair ona işi anlatınca, doğru kraliçenin, yanına götürdüler.

Kraliçe parlak tahtında oturmuştu, ve canı çok sıkılıyordu.

Cırcırböceği kraliçenin önünde üç kere eğildikten sonra, kraliçe ona baktı ve

- Ne istiyorsun diye sordu,

Haşmetlim. sizin gerdanlığınızı bulmak istiyorum.

Kraliçe - Eğer beni aldatırsan seni ne ceza bekliyor biliyor musun?

Cırcırböceği saygı ile eğilerek:

- Gerdanlığa yine sahip olacaksınız.. dedi.

Kraliçenin yüzü biraz gülümsedi.

Cırcırböceği kendisine önem verilsin diye :

- Araştırmalarımı yapmak için bana bir inbik ve bir kaç tane de hayvan lâzımdır. Bir de havaya bakmak için bir dürbün ister. dedi. Bundan başka, bir ay içinde kendisine üç büyük şölen verilmesini, ve bu şölenlere saray halkından başka dışarıdan isteyenlerin gelmesini diledi.

Şairin her söylediği kabul edildi. Sarayın bayanları hepsi bayram elbiselerini giydiler. Kraliçe de tahtına çıktı. Oradan salonda olup bitenleri seyrediyordu.

Masanın üzerine bir çok deney aletleri kondu. Bunların arasında bir de kapalı kâse vardı.

Masada oturan bayanlar kâseyi merak ettiler ve ne işe yaradığını sordular.

Şair bu soruya ne karşılık verebilirdi?.. şaşırdı ve rengi attı. Kâsenin kapağını açtı. İçerisinde ölü bir Cırcırböceği vardı, çıkarttı ve onu gösterdi.

Bütün herkes el çırptı. Gerdanlığı çalan hırsızlar oradaydı, şairin mücevherleri nasıl bulacağını merak ediyorlardı.

Cırcır böceği deneylerini bitirdikten sonra bir kâğıda bir şeyler yazdı ve halka dönerek.

- Birdir.. dedi.

Asıl hırsız, hemen kalabalığın arasından kaçtı ve iki arkadaşına sarayda olan hadiseyi anlattı. Hırsızın bu iki arkadaşından birisi sarayın kuyumcusuydu. Onlara dedi ki :

- Üçümüzünde sonumuz kötüdür. Bu gidişle yakayı ele vereceğiz. Sarayda tuhaf, şeytana benzeyen bir adam var. Çok şeyler biliyor ve çok şeyler yapıyor belki birazdan askerler gelip bizi götüreceklerdir.

Bir hafta sonra ikinci şölen masası kuruldu. Gene

toplandılar, bu seferükinci hırsızda bu ünlü adamı görmek için saraya gitti. masa hazırdı, Cırcırböceği, son günler yaklaştığı için, çok düşünceliydi.

İkinci şölen birincisinden daha şatafatlı olmuştu : av etleri, börekler, tatlılar velhasıl iştiha kabartacak ne kadar yiyecek varsa hep oraya toplanmışlardı.

Cırcırböceği defterini açtı etrafına bakınarak bu ikincisidir diye bağırdı.

Hırsız biraz yemek yemişti, bu sözü işitir işitmez boğulur gibi oldu: çünkü adam ilk yemeğe giden arkadaşına da (Birincisidir.) demişti.

Şimdi kendisi için: (İkincisidir) diyordu.

Fazla duramadı. Oradan savuştu. Telâşa düşen hırsızlar, "Ortaya çıkmaya - lım diye" hemen şaire koşup ayağına kapanarak yalvardılar :

- Bir suçtur işledik. Pişman olduk, istediğini verelim, yalnız bizim buradan uzaklaşmamıza engel olma dediler.

Şair gerdanlığın nerede olduğunu sordu :

- Bana gerdanlığı getirirseniz, düşünürüm dedi.

Boş atıp dolu çıkmasına çok seviniyordu.

Hırsızlar koşa, koşa evlerine döndüler, gerdanlığı getirip şaire verdiler.

Şair de sözünü tutarak hırsızların uzaklaşmalarına izin verdi, onlar da ayrı bir şehire gittiler.

Şölenin üçüncüsüne sıra geldi. Yani bir aylık müddetin son günüydü. Herkes korku içindeydi.

Kraliçe de çok sinirliydi. Şaire, gece yarısına kadar gerdanlığı bulamadığı takdirde kafasının kesileceğini bildirdi.

Cırcırböceği, kâğıt üzerine bir çok resimler çizdikten sonra mumların üflenmesini istedi.

Saat tam gece yarısını çalıyordu.

Birden kâsenin içinden mavi bir ışık yükseldi. Cırcırböceği üç dört kelime uydurdu, ve odanın aydınlanmasını istedi. Bütün mumlar yandıktan sonra şair kâseden pırıl, pırıl ışıklar saçan gerdanlığı çıkardı, yukarıya doğru tuttu. Salon bir anda karıştı, herkes bu başarıyı alkışladı.

Kraliçe deli gibi sevindi Bir çokları gerdanlığı eliyle tutmak istiyor, gözlerine inanamıyorlardı.

Kraliçe şairi başvekil yapmak istedi. Böyle bilgili, becerikli bir adam her vakit sarayda lâzımdı. Fakat Cırcırböceği akıllı idi. Bu teklifi kabul etmedi.

Bir sabah kraliçeden izin aldı ve arabasına torba, torba altın doldurarak yola çıktı. Deniz ortasında bir adanın satılığa çıktığını haber almıştı. Burasını satın aldı.

Kendisine güzel bir köşk yaptırdı. Uzun yıllar orada bir çok şiirler yazdı. Daha bir çok şairleri de o güzel adaya topladı.

Ada az zamanda şenlendi, her tarafa ün saldı. Şiire merakınız varsa nafile yorulmayınız, hiç bir harita üzerinde bu adanın yerini bulamazsınız.

akıllı kuş

Bir adamın içinde akar suları ile çayırları her mevsimde yemyeşil olan, yerinin güzelliğiyle cıvıldaşan yüzlerce kuşları içine çeken, bir meyva bahçesi vardı.

Bir gün bu güzel yerin sahibi, yorgun argın bahçesinde dinlenirken, mini mini bir kuş, bir ağaç dalına konarak, şak şak ötmeğe başladı. Kuşu gören ve onun sesini işiten adam, hemen bir tuzak kurarak kuşu yakaladı. O zaman, adam ile kuş arasında şöyle bir konuşma geçti:

-Beni tutmak için çektiğin güçlüğe acımıyor musun? Benden ne istiyorsun?

-Senin her zaman, o güzel tatlı sesini dinlemek istiyorum.

-Fakat ben ne bir yalvarış ve ne de bir öden karşılığında ötmem.

-Eğer ötmezsen, ben de seni pişirip yerim!

-Boşuna, benden güzel bir haşlama mı çıkacağını sanıyorsun? Beni haşlarsan, küçük bedenimle kaskatı bir lokmadan başka bir şey olmam. Hele iskaraya veya kızartılmağa hiç gelmem. Ateş karşısında bir damlacık birşey kalırım. O halde, gel binlardan vazgeçerek beni serbest bırak. O zaman sana çok şeyler kazandırırım.

-Bana ne kazandırırsın?

-Sana o kadar değerli bir öğüt veririm ki, her halde bunu, benden çıkacak üç kuru deri parçasından daha çok beğenirsin.

-Küçük kuş! Eğer beni asılsız sözlerle kandıracağını sanıyorsan, çok aldanıyorsun. Saçmasapan bir öğütle elimden kurtulamazsın...

Ancak, diyeceğin gerçekten işe yarar, değerli birşeyse; hemen serbest bırakacağıma söz veriyorum.

-Eğer kendime güvenmeseydim, hiç böyle bir teklifte bulunur muydum?.. Vereceğim öğüt, yalnız dört küçük kelimeciktir. Fakat onun anlamı, iyi kavrayana çok şeyler öğretir.

-Öyle ise çabuk söyle!.. Ne beni daha fazla merakta, ne de kendini daha uzun süre tutsaklıkta bırakma!..

Adam sözüne inanarak küçük kuşu serbest bıraktı. Özgürlüğüne kavuşan kuş, ona şu öğüdü verdi:

"-Her söylenen şeye inanma!."

Kuş, bunu söyledikten sonra, bir ağaca konarak, adamı şu sözleriyle denedi.

"-Meğer sen çok akılsız bir adammışsın! Sözlerimle düşüncenden dönmiyerek beni kesseydin, karnımın içinde, tamam otuz gram ağarlığında, çok değerli bir elmaz bulacaktın!"

Kaçırdığı fırsatı işiten adam, yaptığına bin kere pişman olarak, hüngür hüngür ağlamağa başladı. Ama kuş hemen ona:

"-Fakat sana verdiğim öğüdü ne çabuk unuttun? Sana söylenen herşeye inanmamaklığını öğütlemiş değil miydim? Beni tartsalar o kadar gelmiyeceğim halde, karnımın içinde, otuz gramlık bir elmas bulunabileceğine ne çabuk inandın

Küçük kuş, adamla böylece eğlenerek, ormanın derinliklerine doğru uçup, kayboldu.

EĞLENCELİ Sayfa

Balıktan daha iyi yüzüyormuş.

-Maşallah balık gibi yüzüyorsun.
-Hatta balıktan daha iyi yüzüyorum.
-Neden?
-Balık sırt üstü yüzebilir mi?

-Karnemi imzalarmısın baba?

-Şu güve pek zavallı bir hayvandır!
-Niye?
-Tabii zavallı.. Yazı kürk, kışı da mayo içinde geçiriyor.

SEPETLENMİŞ

-İşinden çıktın mı?
-Evet..
-Patron şaşırmadı mı?
-Çıkacağımı o benden önce biliyormuş...

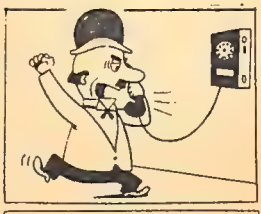

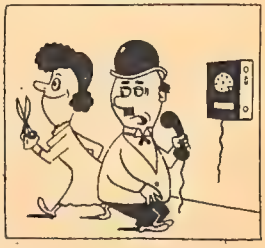

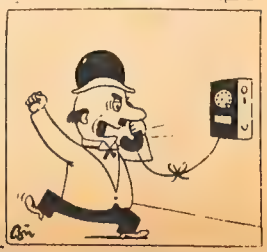

Renkli boya kalemi ile boyayınız

AZINI BULDU DA!

-Saç ilâcı istiyorum.

-Büyük şişe mi? Küçük şişe mi?

-Küçük verin..Saçlarımın pek büyümesini istemiyorum.

NEDEN

Acar teyzesine sordu:

-Teyze!.

-Eee! Ne var...

-Her kanadı olan uçar mı?

-Uçar...

-Peki yel değirmenleri neden uçmiyor?

★ ★ ★

Deniz neden tuzluşmuş?

-Balıklar acaba terler mi?

-Tabiî terler.

-Nerden bildin?

-Hiç terlemeseler, denizin suyu tuzlu olur muydu?

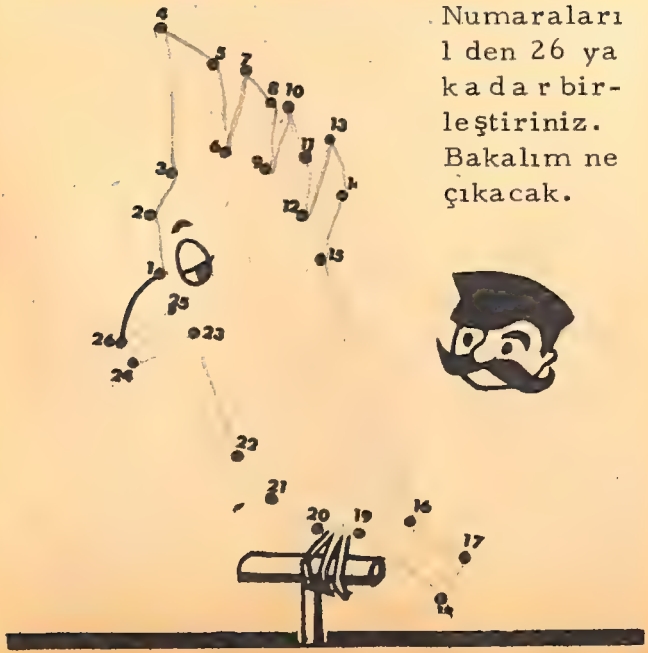

Numaraları 1 den 26 ya kadar birleştiriniz. Bakalım ne çıkacak.

Bilmece

Hazırlıyan: FEVZİ DENİZ

	1	2	3	4	5
1	R	E	S	İ	M
2	A	S	A	Y	
3	K	İ	T	A	P
4	A	R	I		U
5	M	E	R	A	L

Soldan sağa

1- Fotoğraf
2- Tersi kanun
3- Defter değil
4- Bir hayvan
5- Bir kız ismi

Yukarıdan aşağıya

1- Sayı
2- Kadın esir
3- Yazının sıraları
4- Tersi bir hayvan
5- Mektuplara yapıştırılır.

Yukarıdaki bilmecenin çözülmüş şekli 31nci sayfadadır.

MİNİK

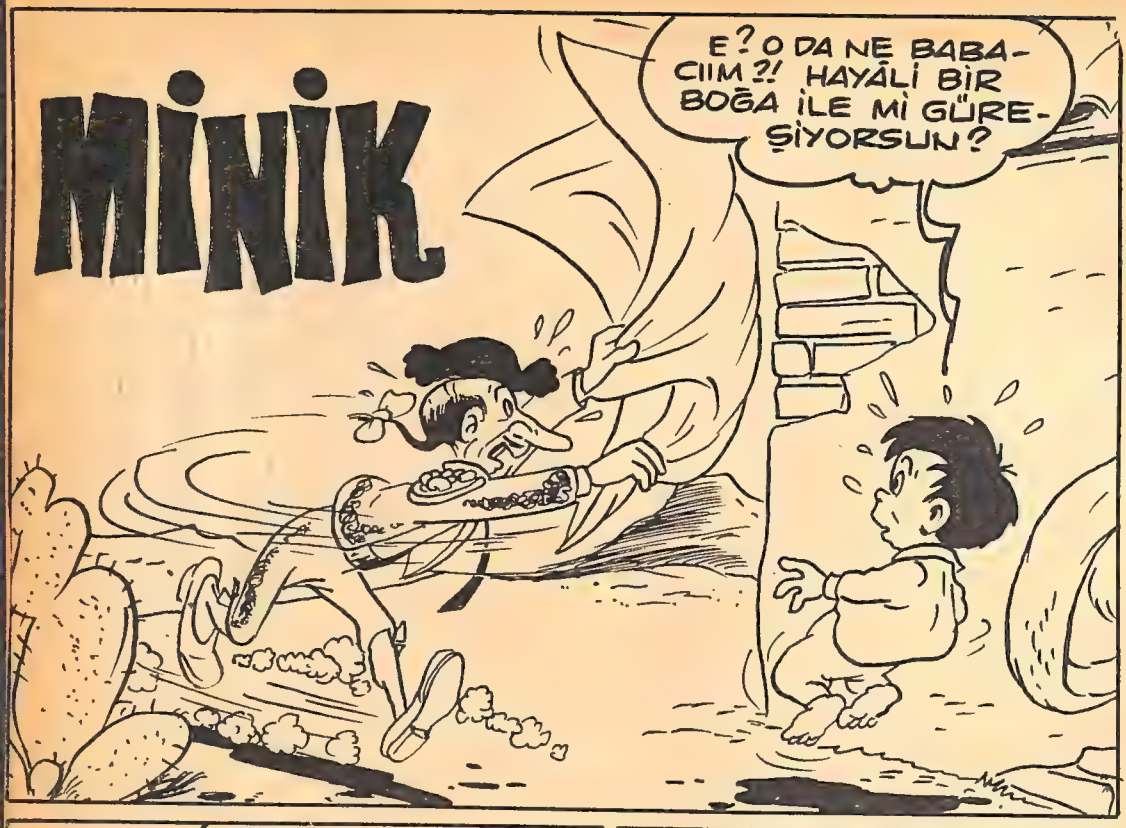
E? O DA NE BABACIIM?! HAYALİ BİR BOĞA İLE Mİ GÜREŞİYORSUN?

AMAAN!
HAYALİ BİR BOĞA İLE BÖYLESİNE SAHİCİ GİBİ GÜREŞMEK ÇOK TUHAF!.

AY! OF!
BRAVO BABACIM! TIPKI ARENADA GİBİSİN!!..

AYYY!. NE AZGIN HAYALİ BOĞA BU..

BOĞA MI? BEN BİR ARI SÜRÜSÜYLE DÖĞÜŞÜYORUM. UŞŞ. HAYALİ FİLAN DEĞİL!.
TANRI BENİ KORUSUN.

BU ARILAR BİR BOĞADAN DAHA KORKUNÇTURLAR!..
IRMAĞA KOŞALIM BABACIM!

OH!.. KÜÇÜK BAŞBELÂRINDAN KURTULDUK!

VAY! VAKTİNİZİ ZİYAN EDİYORSUNUZ SENYOR VANİLA, BÖYLE IRMAKTA YÜZMEKLE.. HIHH..
PATRON!

SİZİ BOĞALARLA GÜREŞİR ANANTRENMAN YAPIYOR SANIYORDUK...
AMA.. AYY BİR BOĞA KURBAĞA!..

BENİMLE ÇİFTLİĞE GELMENİ VE HEMEN ÇALIŞMAYA BAŞLAMANI İSTİYORUM..
EVET SENYOR.

MİNİK, EVE GİT O ARI KOVANINI ORDAN KALDIR.. HADİ!..
OLUR BABA!

HAH! ŞİMDİ ÇİFTLİK SAHİBİNİN EN YAŞLI VE EN KUVVETSİZ BOĞASIYLA GÜREŞECEĞİM..

BİR ARI KOVANINI YERİNDEN KALDIRMAK BOĞALARLA DÖĞÜŞMEK KADAR KORKUNÇTUR!..

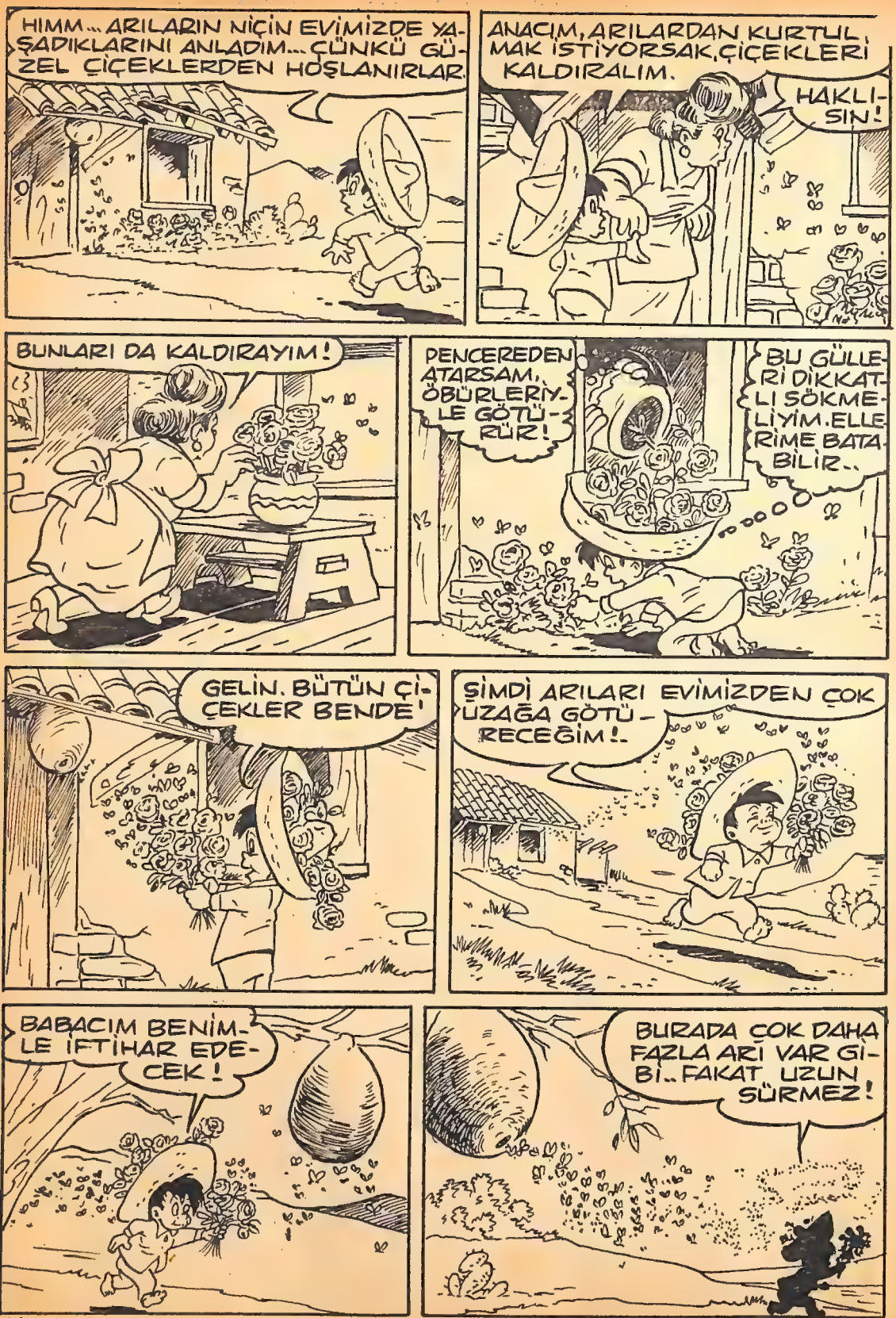
HIMM... ARILARIN NİÇİN EVİMİZDE YAŞADIKLARINI ANLADIM... ÇÜNKÜ GÜZEL ÇİÇEKLERDEN HOŞLANIRLAR.
ANACIM, ARILARDAN KURTULMAK İSTİYORSAK, ÇİÇEKLERİ KALDIRALIM.
HAKLISIN!
BUNLARI DA KALDIRAYIM!
PENCEREDEN ATARSAM, ÖBÜRLERİYLE GÖTÜRÜR!
BU GÜLLERİ DİKKATLİ SÖKMELİYİM. ELLERİME BATABİLİR..
GELİN. BÜTÜN ÇİÇEKLER BENDE!
ŞİMDİ ARILARI EVİMİZDEN ÇOK UZAĞA GÖTÜRECEĞİM!..
BABACIM BENİMLE İFTİHAR EDECEK!
BURADA ÇOK DAHA FAZLA ARI VAR GİBİ.. FAKAT UZUN SÜRMEZ!

BIZ-ZZ
BİZİM EVE DÖNMEK İÇİN ASLA YOLU BULAMIYACAKLAR
O KADAR ARI VARDI Kİ, VZILTILARI HALÂ DUYUYOR GİBİYİM!..
Az sonra...
ANACIM!
EVET!..
DÖNDÜM.
AAAAY!
NİYE BU AAAAY ANACIM!
ŞAPKAN ARI DOLU. KOVANLARIN ALTINDA DUR, HEPSİ İÇERİ GİRSİNLER.
ŞİMDİ NASIL.. KOVAN DOLMUŞTUR.. ONU GÖTÜRECEĞİM!
H-M-M
O SIRADA...
YA! YAŞLI BOĞAYI SEÇTİN DEMEK.. FAKAT ONU KIZDIRMALISIN. YOKSA SENİ KOVARIM!..
OH! BU KORKAK KIZ GİBİ BOĞAYI KIZDIRMAK İMKÂNSIZ!

BU KOVANI KOPARACAĞIM!..
BU ARILARIN YARISI BAŞKA YERDE OLMALI!
KÜT!
YAH!.. KIMILDASANA TEMBEL HAYVAN. YOKSA İŞİMDEN OLACAĞIM!?
AY! GÖKTEN BİR ARI KOVANI DÜŞTÜ!..
UYY!.. YAŞLI BOĞA DELİYE DÖNDÜ!!..
GÖZLERİME İNANAMIYORUM!?..
KAÇ ORDAN!
AY! AY!
ÇATIR!
ÇİFTLİK EVİNİ YIKACAK!

BU OLANLAR İÇİN ÇOK ÜZGÜNÜM SENYOR..
NASIL?! OLAĞANÜSTÜ BU! YAŞLI BOĞAYI DÖĞÜŞECEK HALE GETİRDİN!..
ÜCRETİNİ BİR MİSLİ DAHA ARTIRIYORUM!
OH, TEŞEKKÜR!..
DUR! BABACIM BURAYA GELİYOR ARILARIN NEREYE GITTIĞINI O BELKİ DAHA İYİ BİLİR?!
NASIL? KOVANLARI BOZDUNUZ VE ŞİMDİ ARILARI ŞAPKANDA MI TAŞIYORSUN? NE MÜTHİŞ!?..
?
ŞAPKANDAN HOŞLANIYORLAR. ÇÜNKÜ ÜZERİNDE ÇİÇEKLER VAR!..
HIH!
ŞAPKANDA BİR DE DELİK AÇMALIYIZ!
BİR DELİK Mİ?!
VE BÖYLECE...
ARILAR BİZİM EN İYİ DOSTLARIMIZ, ONLAR EVİMİZDE BULUNMALIDIRLAR!..
ŞAPKAMIN İÇİN DELER AY, AY

SON

Çocuktan — Çocuğa mektup

Ben Çinli bir çocuğum. Kerpiçten yapılmış, kamış damlı bir evde otururum. Bir katlı evimin kapısı kerpiçtir. Aydınlık ve hava içeriye küçük bir delikten girer. Evimin başka penceresi yoktur. Kapısında bir hasır asılı durur ki sizin kapılarımızdaki kanat yerini tutar.

Evimin etrafı bir toprak duvarla çevrilmiştir. Bizim ülkede ahşap evler de vardır. Zenginler öyle evlerin çok güzellerini yaptırırlar. Zengin evlerinin ağaçlar havuzlar ve çiçeklerle süslenmiş büyük bahçeleri olur.

Evimizin bir köşesinde bir hasır yayılı durur. Biz onun üzerinde yatar, uyuruz. Evde dokuz kişiyiz... Fakat bir tek yatağımız bulunmaktadır.

Evim bir ırmak kenarındadır. Irmak üstünde yüzlerce gemi görülür. Bu gemilerde oturan pek çok kişiler vardır. Onların başka evi yoktur.

Tepemdeki uzun örgüden başka, bütün saçlarımı traş ederler. Kırmızı kurdele ile süslediğim bu örgü, benim koltuklarımı kabardır; onu hiç birşeye feda edemem.

Biz, Çin çocukları, geniş kollu uzun gömlek giyeriz. Kunduralarımız tahtadandır Dünyada en küçük ayaklı kadınlar, bizim annelerimiz ve ablalarımızdır.

Yiyeceğimizi küçük lokmalara ayırdıktan sonra, iki değnek parçasıyle ağzımıza götürürüz. En çok yediğimiz pirinçtir. Olgun kavunu çok severiz ve kavun çekirdeği her zaman geveleğimiz yemiştir.

Bir de bizim kâğıt fenerlerimiz pek güzeldir. Bizde kâğıttan her renkte ve her biçimde fener yaparlar. Gemi ve hatta insan biçiminde fenerler görülür. İpekten yapılmış fenerler de vardır ama, çok pahalıdır.

Memleketimizin kanunu; gece sokağa çıkan Çinliyi elinde yanar bir fener taşımağa mecbur eder. Onun için gece büyük caddelerde yüzlerce fener görürsünüz

Askerler de bu yasanın dışında kalamaz. Onlar da fenerle gezmek zorumdadır. Her yıl bir kere de fener bayramımız vardır. O gece herkes evinin kapısına bir fener asmağa ve her tarafını fenerle donatmaka zorunda gibidir.

Bizim memlekette erkek çocuklarının hepsi okula giderler. Dersimize yüksek sesle çalıştığımız için, okullarımızda çok gürültü duyulur. Dersimi ezberlediğimden emin olunca kitabımı alır, öğretmenin yanına giderim. Kitabımı öğretmene verdikten sonra arkamı döner ve ezberlediğimi okurum. Öğretmene arkamı dönmezsem, elindeki kitaba gözlerim takılır, zira bizim harflerimiz çok büyüktür.

Biz Çinli çocuklara öğretmenlerimizin ilk öğrettiği şey, anamızın, babamızın sözünü dinlemektir. Biz yalnız çocuklukta değil, büyüdükten sonra da onlara uymakta devam ederiz.

Ülkemize gelen yabancılar diyorlar ki: "Çin, dünyanın en acayip yeridir!.." Sözde bizim her işimiz onlara göre tersmiş. Bizim kitaplarımızın başı sizinkilerin sonuna rasgelirmiş.. Bizim işçilerimiz oturdukları yerde, sizinkiler ayakta çalışırlarmış. Sizinkiler birini selamlamakiçin, bizim el sallamamız yerine, selam verdiği adamın elini tutup sıkıp, sallıyorlar.

Bir de dikkat ettim: Yabancılar çay içmeği bilmiyorlar. Çayın içine şeker, ve süt katarak lezzetini bozuyorlar. Biz çaya böyle şeyler katmayız. Çayın en âlasını yetiştirmeği biz bildiğimiz gibi, tadını kaçırmaksızın pişirip içmeği de biliriz.

BİRBİRİMİZİ TANIYALIM

AHMET ÇULLU

Bilmece

23ncü sayfadaki bilmecenin çözülmüş şekli.

	1	2	3	4	5
1	R	E	S	İ	M
2	A	S	A	Y	
3	K	İ	T	A	P
4	A	R	I		U
5	M	E	R	A	L

ALTIN KİLİTLİ SANDIK

Bundan iki yüz yıl bir dağ eteğinde, büyücek bir köy vardı. Bu köyün en güzel binası sivri kuleli, küçük bir şato idi. Bu şatoda ihtiyar bir derebeyi yaşardı. Kötü ruhlu, zalim bir adamdı. Köylülere eziyet etmekten hoşlanır, her önüne gelen insana söğer sayar, hatta döverdi.

Bu adamı, dört saat uzaklıktaki büyük şehirde oturan, o toprakların hakanı çok korurdu. Köylüler arasında söylendiğine göre, bu hakan, o toprakların sahici hükümdarı değildi.

Beş yıl evvel etrafına topladığı bir takım serserilerle saraya hücum etmiş, sahici hükümdarı tahtından indirmiş, birkaç gün sonra onu öldürtmüş, çocuklarını da yoketmişti. İşte bu köyde, köyün en güzel binasında oturan adam ise bu hükümdarın at uşağıydı.

Bu fena adamın yanında birçok uşaklar, hizmetçiler vardı. İçlerinde en zavallıları iki kardeşti: Biri kız diğeri erkek iki küçük kardeş sabahtan akşama kadar domuz çobanlığı ile uğraşırlardı. Üstleri başları yırtık, saçları çalı süpürgeleri gibi pisti. Beş seneden beri bu kötü derebeyinin yanında bir lokma ekmeğe çalışırlardı. Analarını, babalarını hatırlayamıyorlardı. Yalnız erkek ara, sıra düşünceye dalıyor, kız kardeşine:

- Benim kafamın içinde

tuhaf bir şey var ki çıkaramıyorum. Sanırımki bizim daha çocukken büyük, çok büyük bir evimiz vardı. O evde çok insanlar yaşardı. fakat ah.. işte bu kadar biliyorum, bazen rüyama bile giriyor derdi.

Küçük kızın en ağırına giden şey, köylü çocuklarının analarını sevmeleri, anaları tarafından sevilmeleriydi. Gözleri dolu, dolu olur, bazen bir köşeye çekilip saatlerce ağlardı.

Fakat buna mukabil küçük oğlan daima düşünürdü. Hele son günlerde meydana gelen bir hadise onu büsbütün düşünceye daldırdı.

Bir gece sıcak yataklarında yatarlarken, derebeyi sarhoş bir halde, onların bulunduğu odaya girmiş,, sallanarak, gülerek :

- Saygıdeğer prens ve prenses hazretleri nasıldırlar? diye alay etmişti.

Bir sabah küçük oğlan ahırların bulunduğu yerde domuzlar için bir su çukuru kazarken, kazması birdenbire bir demire çarptı. Oğlan biraz daha uğraştı ve toprağın altından küçük bir demir sandığın çıktığını gördü. Sandığın kilidi altındı ve kenarında altından bir zincirle altın bir anahtar sarkıyordu. Üzerindeki teneke de de şu yazılar vardı :

"- Bu kutuyu açacak olan insan derhal ölecektir."

Halbuki bizim küçük oğlan okumak, yazmak bilmiyordu. Bilmediği için de anahtarı altın kilide soktu çevirdi, küçük demir sandığın kapağı birdenbire açıldı. Fakat sandığın içinden ne bir yılan, ne de bir akrep çıktı, yazılı bir kâğıt göründü. Kâğıtta şu satırlar vardı: " Bu sandığı açacak insan benim kanımgelen bir insandır. Sandıkdaki diğer kâğıtları okusun"

Demir sandığın içinde itina ile yerleştirilmiş, bir çok anahtarlar, mühürler, altın yüzükler vardı.

Küçük oğlan derhal bahçeye koştu. Kardeşi domuzlara su veriyordu. Sandığı ona gösterdi.

- Acaba bu kâğıtlarda ne yazılı? dedi. Ne yapalım nasıl okutalım?..

Kız bir müddet düşündükten sonra "Gel!" dedi. Beraber koşarak, köy kenarında oturan ihtiyar, sağlam vücutlu, beyaz sakallı köylüye koştular. Bu köylü şehirde çok yaşamıştı. Hiç kimse ile konuşmazdı. Yalbu iki çocuğa karşı çok büyük bir sevgi taşırdı. Bazen "Sizi niçin bu kadar sevdiğimi bilmiyorum!" derdi.

İhtiyar kulübesinde oturuyordu. Çocukların getirdiği küçük, altın kilitli sandığı açtı, kâğıtlarıkarıştırdı, okudu. sonra birden bire a-

yağa kalkarak iki küçük önünde diz çöktü ve onların ellerini öptü. Çocuklar şaşkın, şaşkın bakarken o :

- Benim efendilerim sayın prens ve prensesim... Tanrıya şükürler olsun ki sizi buldum, siz benim büyük hükümdarımın çocuklarısınız. Artık bundan sonra sizi yalnız bırakamam! dedi. Çocuklar duydukları sözlerden şaşırmışlardı. İkisi de birbirlerinin yüzlerine bakıp, bakıp duruyorlardı. Nihayet ihtiyar onları saygı ile bir mindere oturttu, her şeyi kısaca anlattı:

Şimdi şehirde yaşayan hükümdar bir hırsızdan daha kötü biriydi. Bir gece ansızın saraya hücum etmiş, babalarını öldürtmüştü. Evet bu iki küçük domuz çobanı, hükümdar çocukları idi. Sandıktan çıkan yazılar da annelerinin yazıları idi. Anneleri de çocuklarla beraber bu köye sürülmüş, o da burada bir odaya kapatılmış, çocuklarından acı ile geçen beş ay ayrı yaşadıktan sonra ölmüştü. Bu sandığı bir uşağınavererek çocuklarının çobanlığını yaptığı domuzların ahırına gömdürtmüştü.

Çıkan kâğıtların içinde uzun boylu sözler vardı.

Bunu okuyacak adamın derhal kılıcını kuşanarak memleketin bütün evlâdlarını silah altına alması ve, hırsızlara, serserilere, katillere cezalarının verilmesi lâzım geldiğini söylüyordu.

İhtiyar adam derhal yerinden sıçrayarak duvarda asılı duran kılıcını kaptı :

- Ben yıllarca babanın yanında savaşa girdim. Onun kumandanlığı altında ecele meydan okuyup büyük zaferler kazandım. Şimdi ölünceye kadar yine döğüşeceğim ve kraliçemin sözünü yerine getireceğim.

İhtiyar çocukları kulübesinde bırakarak acele ile köy evlerini gezmeğe başladı. Köylülere her şeyi anlatıyor, coşkun bir sesle onları döğüşmeğe çağırıyordu. O, her eve girdikten sonra yanında silahları ellerinde olan köylülerle çıkmağa başladı. Böylece kalabalık gittikçe arttı, nihayet bir ordu haline geldi.

Bu ordu derhâl köyün en güzel binası olan şatoya hucum etti. At uşağı olan zorba yakalanıp zindana atıldı, kalabalık sonra ihtiyarın kulubesine gitti ve küçük iki kardeşi çabucak yıkayarak üstlerine birer güzel elbise giydirdiler.

Kalabalık durmadan :

- Yaşasın küçük prens yaşasın küçük prenses diye bağırıyordu.

Akşama doğru zalim ve hırsız hükümdara karşı baş kaldıran köylüler, başka köylerden gelen binlerce insan ile artık koskoca bir ordu haline gelmişti.

Geceleyin yola çıkıldığı zaman, ihtiyar beyaz sakallı adam, en önde bir atmaca gibi bağırarak!..

- Kaatiller, hırsızlar içiniz titresin, bizim büyük hükümdarımızı öldüren kıraliçemize bir oda içinde can verdiren alçak adama karşı intikamımızı alacağız!. diyor, sonra diğer kasabalara, köylere, şehirlere atlılar gönderiyor, oradaki halkın da ayaklanmasını istiyordu.

Sabah güneş doğarken şehire girdikleri zaman şehirin diğer yönlerinden de binlerce insan giriyordu.

Çünkü atlılar bütün şehirlere ve köylere haber salar, salmaz, oraların halkıda ayaklanıp serseri hükümdarın oturduğu şehire yürümüştü.

Sabahın aydınlığında şehir sokakları bir anda kılıç sesleri ile doldu. Saray kapıları kırıldı, nöbetçilerle öbür askerler darmadağın kaçıştı. Bütün halk saray koridorlarına girdi. Serseri hükümdarı bir odada yakaladılar. Kaatil ve kötü adam yalvarıp yakarıyor, her şeyden vazgeçtiğini, ama canının bağışlanmasını istiyordu.

Fakat köylüler ve hele ihtiyar beyaz sakallı adam bu serseriye acımadılar. Onu cellade verdiler ve başı bir anda koparıldı.

Bütün bunlar yarım günde olup bitmişti. küçük prensle. prenses işlemeli güzel elbiseleri ile saraya girdiler. Herkes onları saygı ile selamladı.. ve ikisi de gidip babalarının ve analarının evvelce oturdukları tahta oturdular.

Böylece altın kilitli bir küçük sandık onları, yeniden eski evlerine döndürmüştü. Küçük prens altın kilitli sandığı aldı, sarayın en güzel bir odasında altın kafesli bir camekâna koydu.

Ondan sonra her sabah ikisi de gidip bu altın kilitli sandık önünde diz çökerek analarını, babalarını anmağa başladılar.

NUMARALARI BİRDEN İTİBAREN BAŞLAYARAK BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK. SONRA ÇIKAN RESMİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ.

TASARRUF KÜÇÜK YAŞTA BAŞLAR

KÜLTÜR YAYIN 8

TÜRK TİCARET BANKASI